

ביקורו של ג'ורג' בוש
נועד, בין השאר,
להנחיל לפרס
את ההצלחה הדרושה
לקראת סיום תפקידו

הספירה לאחור החלה, גם עוזריו של שימרון פרס משוכנעים עתה כי הרוטציה תתבצע (ראה כתבה). המשימה העומדת לפניהם: כיצד לארגן אירועים בשלושת החודשים האחרונים, כדי ששימרון פרס יעזוב את תפקידו באווירה של הצלחה. הנסיעה למארוקו היא אמצעי אחד. אמצעי שני הוא מסעו של ג'ורג' בוש, סגן נשיא ארצות הברית.

גלגל החמישי. אחת התכונות המזוורות של החוקה האמריקאית היא שסגן הנשיא הוא הגלגל החמישי של הממשלה. אין לו שום תפקיד. כל שצריך לעשו הוא להיות מוכן לתפקיד אם ימות הנשיא. (פעימת לב אחת מפרידה בינו ובין הכס הרם ביותר). כדיחה אמריקאית מפורסמת מספיק רת על האיש שהיו לו שני בנים. האחד נבחר כסגן הנשיא, והשני היה ימאי. אונייתו נטרפה, וגם הוא נעלם. אולם ג'ורג' בוש שואף להיות המועמד של המפלגה הרפובליקאית

ושרה שחל כמעט שאין רואים באירועים הזוהרים. שבהם אצים להתחכך כל המיזמי. שרה שחל (מימין) ממש מתנזרת מכך. אלישבע מילוא היא בעלת תואר דוקטור במדעי החשבון, והיא עובדת במכון ויצמן.

שתי נשים נחמדות אם לנבי הבעלים הדיעות חלו. קות גלגל תפקידיהם ועמדותיהם. הנשים הן הצד החיובי ללא-עוררין של השניים. את אלישבע מילוא

צעקניות יותר ומשונות עוד יותר. שחל התלבט בקול כיצד עליו להגיב, אך להתייחס למאורעות.

"אני לא בטוח", התורה באורח לא-אופייני לו. "אם אני מסוגל לדבר על זה, עצם המחשבה פוגעת ביי".

בתום שיחה ארוכה, החלטנו שנבקע את האופן המרויך בבוקר למחרת. "אני מאוד עייף", אמר, "אני חייב לישון על זה איזה לילה".

בלילה הוא לא ישן. הוא לא ישן כל הלילה: "בישרה לי שרה, אשתו, כשבת בבוקר, הבן לקח אותו לבדיקות, וגם שרופא ישוחח איתו קצת... כן, זה השפיע עליו...".

בצהריים חזר שחל הביתה. שוחחנו בטלפון על ענייני-בריאות בלבד. שחל כבר היה שקוע בכעיות אחרות והתלונן: "אני מרגיש מאוד לא טוב! אין לי מושג מה יהיה...". אחרי שיחה זו חזר שחל לבדיקות נוספות.

היום, אך לא מסדריומו של שחל, שעל אף השתיקה, שגזר על עצמו, נותר בו מישקע.

ביום השישי בלילה, בעת שיחתנו, אמר: "הגזק נעשה, אני יודע! לא ניתן לתקן אותו".

לשחל איכפת במיוחד שרבים בציבור עלולים לזכור רק את העובדה שעוברת את שמו ממורץ פיאטל, למשה שחל, ושהועלו אשמות בלתי-כרויות בקשר אליו, הנוגעות לזיוף או מירמה. רבים, קבל, אינם מבינים שזהו המחיר שהוא נדרש לשלם עבור עמדתו התקיפה בעד הקמת ועדת-חקירה בפרשת השב"כ.

הוא ורובנישטיין היוו את חזר החנתי בממשלה, בעד הקמתה של ועדת חקירה, ואין זה משנה אם הצניקאים גורסים שהשניים הקשיחו את עמדותיהם, מכיוון שלא נכללו בפורומים המצומצמים והיוקראיים שעסקו בפרשה.

עובדה, כך גרסו אלה, אחרי שהומנו לאחת הישיבות — הגמישו את עמדותיהם.

השיקולים השונים ומיכלול ה- אינטרסים של השניים אינם משנים את העובדה שהם היו הפעילים העיקריים בממשלה נגד טיוח העובד דת בפרשה. רובנישטיין לא נדרש לשלם כל מחיר, מכיוון שהוזה מייצג סיעה — שינוי — שעמדה מאחוריו ביתר קיצוניות. שחל, שגם כך צבר לו שונאים ויריבים דווקא בגלל כושרו המניפולטורי והפעלתו התכופה עבור שימרון פרס, גם עורר כמה מיריביו מתרדמתם וגם הורחק ממעגל מקורביו הראשון של פרס.

אני מאוד עייף!"

ביום השישי בלילה הוא נשמע מדוכדך למדי. הוא חשש לכנות עדיין את התוזה שחלה בעמדת המערך לכיוון חקירת הפרשה, כפי שהתבטאו בהצבעת שריהמערך ב-ישיבת הממשלה ביום השני, כ"הצי" לחה". הוא חשש שבימים הקרובים תחול נסיגה או התקבלות כלשהי בעמדותיהם של כמה מעמיתיו.

להערכתו, "זה עוד לא כל-כך פשוט" זה מוקדם מדי לחגוג את הניצחון, מה גם שמפרשת מילוא-שחל יצאה תרמיתו פגועה.

שחל נשמע מתלבט, בלתי-בטוח, אפילו בלתי מעורה. השר הכל-יודע שמע ממני, באיחור של חצי יומה, דרישתו הרעשנית של קופמן לחקור אותו בעניין מעורבותו ביוזום-האוויר של חיפה. הוא העריך שעל רקע מעורבותו החזקה בחקירתה של פר-שת-השב"כ, יצוצו עוד ועוד דרישות

מילוא, ששאלה, בצדק, איך העז שר להתבטא כלפי מישפחתה כפי ש-התבטא.

שחל הריח או את הנזק הטמון בפירוט, אך התקשה עוד להעריכו. לצד שחלם שחילק או למרוע, המכה כיום כשרהמישפטום, על אופן התערבותו בפרשה החדשה, חיכה אז לתגובתו של מבקר-המדינה, שאליו פנה מילוא.

"לא ניתן לתקן!"

התגובה אכן הגיעה, אבל בקטן. איזכור קצרצר של דיברי המבקר, שאמר שאין כוונתו לטפל בתלונתו של מילוא, ושהוא מופתע מכך שהיא הגיעה כמעט בו זמנית לשולחנו ולשולחנות העורכים בכלי-התיק שורת. זה הוריד את הפרשה מסרר-

שהביא לפניו, איך לחם על דעתו זו בפורומים של המערך, ואיך ניסה להקל על מודעי ("שיקר רס") על אף העובדה שהוא משרתיך למחנה פוליטי אחר ומהווה יריב.

את כל זה שפך שחל באורח מבלבל למדי, אם כי המסר היה ברור: "מדוע אני מישפחתי צריכים לשלם על עמדת הבלתי-מתפשרת בפרשת-השב"כ?"

כתרות העיתונים מאותו היום פגעו בו, אפילו הפתיעו. בפרט הפתיע מהטיפול שהעניק הארץ לחילופי-הדברים בינו לבין מילוא.

לא זה כלבר שהדברים תפסו מקום מכובר כעמוד הראשון, אלא שתוכן ההאשמות שהעביר נגדו מילוא פורט, והשימוש בשמו הקודם, מורץ פיאטל, נעשה באופן די מקנטר. תגובתו של שחל הובא בקצרה, לצד תגובתה הנדרמת של אלישבע

שערוריות הרדיות

מכל הרעש סביב ההתנחחות בין רוני מילוא למשה שחל, רבים לא הבינו, קרוב לוודאי, על מה מדובר, על מה נסובו חילופי-הדברים.

השניים — שניהם מצליחנים שהתקדמו במהירות ובתכסיסנות בסולם הפוליטיקה — צברו להם יריבים קינאה. לא רק במחנות יריבים, אלא גם במחנותיהם הפוליטיים. מכאן ההדלפות והרכילות שליוו את הקריירה המטאורית שלהם. במיקרה או שלא-במיקרה, מילא העולם הזה תפקיד באתי מערכות-ההאשמות.

● **משה שחל.** יליד עיראק, עורר במירוצו במעלה ההירארכיה הפוליטית בחיפה, עיר מגוריו. קינאה רבה וצבר לו יריבים. אחד מהם, שהתקשה להשלים במיוחד עם הצלחתו של שחל, אז בן 34, היה דויד הכהן המנוח. הוא שמסר את החומר לכתבה שפורסמה בגליון העולם הזה מהאחד באוקטובר 1969 על החשד ששחל ביצע זיופים. העבירות האחרות שייחס מילוא לשחל, כגון: "מעשי מירמה" או אף, "מעשי שוחד". לא היו ולא נבראו. על פי העולם הזה ניסה שחל — לשעבר מורץ פיאטל — להתקבל ב-1954 ללימודי-הרמונה באוניברסיטה, והציג תעודת-גמר של לימודים תיכוניים מעיראק. התעודה לא הוכרה בכמה אוניברסיטאות. מכיוון ששחל היה בן 15 בתאריך המצויין על התעודה, הוא התקבל ללימודים בטכניון. ואחרי זה בוטלה קבלתו, מכיוון שהתברר שתעודה שהציגה תוצאות של בחינות באוניברסיטה העברית, לא הוכרה לבסוף התקבל ללימודי-כלכלה באוניברסיטת-חיפה. יריביו הפוליטיים ניסו להקנות לכך ריח פוליטי, בטענה שניצל את מעמדו כחבר מועצת עיריית-חיפה. משה שחל הצטיין בלימודיו האקדמיים. בשנות ה-50, סמוך לקום המדינה, זה לא היה חריג. היו אי-בהירויות רבות בקשר למיטמכים שהעידו על לימודים בארצות שונות.

● **רוני מילוא.** שגם מסלול קידומו המהיר והרעשני וגילו הצעיר עוררו נגדו את הלשונות הרעות. היה תמיד נושא לשמועות. תרמה להן נסיעת אשתו הנאה, אלישבע, לארצות-הברית. אלישבע נטלה עימה את ילדיהם, והשמועות חגגו. אלישבע מילוא, שהיא דוקטור למדעי-החשבון, נסעה אז לשנת-השתלמות בארצות-הברית. מקץ השנה חזרה, לפני שנה צילצלה אליה אשה, שהתי-חזתה ככתבת העולם הזה, וניסתה להטט בחייהם הפרטיים של בני-הזוג. בירור קצר העלה שהמטלפנת לא היתה מעולם כתבת העולם הזה. העולם הזה, על כל פנים, לא פירסם שמועות אלה.

"הוא לא

היה צריך

להגיד זאת!"

את שרה שחל אין רבים מכירים. אין היא מככבת בכל אירוע נוצץ או מנצץ. התנהגותה מעוררת-הכבוד, והתרחקותה מהזרקורים מ"י כירים במעט את התנהגותה של סוניה פרס.

לא שיש לה סיבה לברוח מהזרקורים — היא אשה נאה, בעלת שיער שחור חלק, הגזר בתסרוכות קארה, לבושה בטעם, ונימוסיה מושלמים. בקיצור: ייצוגית. בניגוד ל- שחל, שנולד בעיראק, שרה היא אשכנזיה טהורה. השבוע, סיפרה לי, היה שבוע קשה עבורה ועבור מישפחתה. בשיחות פרטיות היא גילתה גם מעורבות, בניגוד לחוסר-מעורבותה ה- נמנמת בדרך-כלל.

בשיחותיי עם השניים ניכר רח היטב מעורבותה השבוע, בעוד שהיא מזכירה את ה- פגיעה במישפחתה, הזכרתי לה את ההחלקה של בעלה שפגעה במישפחה אחרת — מישפחת מילוא. כן, גם אני אמרתי לו שהוא לא היה צריך להגיד את זה. אבל כל- כך פגעו בו. בשעת כעס..."

סגן-נשיא בוש
גם הימאי נעלם

בכחירת הבאות לנשיאות. בתום שתי תקופות-כהונה, שוב אין רונלד רגן רשאי להציג את מועמדו.

מי שרוצה להיות נשיא בארצות-הברית, צריך להתחנך ליהודים. לכן בא כל מועמד לישראל, כדי לשכנע את המוני היהודים שהוא יריד נאמן של המדינה ומיטיב של "הרמוקרטיה היי-חידה במיורח התיכון".

לכן אורגן לבוש מסע גדול במרחב, תוך שימת הדגש על ישראל. מסע זה עומד לשרת גם את פרס.

מיני-מורקט. ביקורו של בוש ב-ישראל נועד לשמש גולת-הכותרת של הצלחות פרס.

מכיוון שלא אירעה תוזה משמי עותית לקראת השלום במשך כל תקופת-כהונתו של פרס, בעיקר מפני שהאמריקאים לא היו מעוניינים בכך, הצטמצמו האפשרויות מאוד. התיקווה הגדולה: שבעת שהותו של בוש במרחב יושג ההסכם הסופי על ברורות טאבה, כך יוכל פרס להוכיח שהצליח בסוגיה מדינית, מין מיניקמפדייוויר, ואילו בוש יוכל להופיע כמדינאי הרגול המשכין שלום, מין מיניקארטר.

לפי לוח-ימים זה התמקרו הדברים כשאלת טאבה. לפתע מסתדרים הדברים. יש פשרה בעניין כתב הבוררות, צריכים רק לסיים כמה פעולות טכניות (סימון הגבול לפי שתי התפיסות השונות, המצרית והישראלית).